

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Codex traditionvm Corbeiensivm

Falcke, Johann Friedrich

Lipsiae ; Gvelpherbyti, 1752

§. 208. 209. De Buniconis traditione bonorum in villa Ungretun in pago
Auga.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36114

Ab anno
854 vsque
877. re-
gnante
Hludo-
uico et

§. 206.

Tradidit offuuardus X. iurnales in *blekisi* siue in *amadapun* (r) testes amalung dudo unroc ragenheri uuerinheri.

§. 207.

Tradidit gerho pro anima patris sui landfrid quidquid habuit in *affneti* (s) testes *ecbert* huuelp frithuger uuido et alii XII.

§. 208.

Tradidit bunico in *ungretun* (t) quidquid ibi habuit hac dispositione ut

rum desit sub Iulio duce et in præposituram conuersum, quæ iam datur beneficio dominis de Hohenrod ex Veltheim an der Ohe, vti ex membranis generosi domini *Autbonii Wilhelmi de Hohenrod*, liberalissime nobiscum communicatis, didicimus. Plura dederunt Gen. de Goebel et Noltenius.

De villis
Blekisi et
Anada-
pun.

(r) De villis *Blekisi* et *Anadapun* in diocesi Paderbornensi egimus in *Clientela Corbeiensi*.

De villa
Affneti.

(s) *Affneti* villa in Registro nostro non reperitur. Nescimus ergo, quis vicus intelligi debeat. Probabiliter autem denotari credimus vicum Oeffte, ditionis minorum de Eller, vel Affen, ad Lippiam haud procul Herfelt vico commorantium.

De villa
Ungre-
tun et pa-
go Auga
feu Ahu-
go.

(t) Villa *Ungretun* in nulla alia prouincia, nisi in Saxonia nostra quaerenda est. Probabile viderur, eandem villam intelligi, quæ in Traditionibus Fuldensibus *Ungerodet* appellatur, et ad Wiseram in pago *Abageve* collocatur, quem pagum hæc traditiones supra §. 45. pagum *Abugo* nominant, et in eo villam *Odnobesbur* collocant. Cum nostrum Registrum, villam *Ungretun* in pago *Auga* fuisse, attestetur, arbitramur, pagum *Abugo* atque *Abageve* cum pago *Auga* vnum eundemque fuisse. Quemadmodum enim ad hanc vsque ætatem a nullo demonstrari eruditorum potuit, vbi nam pagus *Abageve* atque *Abugo* olim existierit, ita nullus situm villæ *Ungerodet* demonstrare potuit. Nec nos situm villarum *Odnobesbur* atque *Ungerodet* in diocesi Corbeiensi inuenire potuimus. Inde olim nos putasse fatemur, *Abugo* atque *Abageve* separatos pagos ab *Auga* pago fuisse. At vero per litteras edocti sumus, vestigia superesse in principatu Corbeiensi tam villæ *Odnobesbur*, quam villæ *Ungretun*. Loca ipsa super sunt circa vicum *Brenckhusen*, atque appellantur *Ottensgrund*, atque iugera Ungerensia vulgariter *das Ungerische Land* quæ reperiuntur in campo dicto *das Klaus Feld* ad viam, quæ ducit ad siluam dictam *der Sträljesbüsch*. Maxima igitur veritatis specie adfulgente, statui posse viderur, villas *Odnobesbur* atque *Ungretun* iisdem in locis olim existisse. Ante quatuor autem et quod excurrit secula hæc villæ iam funditus euerse fuerunt, quia in recentioribus Registris bonorum Corbeiensium e seculo XIII et sequentibus illarum villarum mentio iniicitur nulla. Quodsi vero coniecturis aliquid dandum erit, censemus, excisionem illarum seculo XII accidisse in bello Saxonico, contra Henricum Leonem gesto. Maxima enim dispendia et damna sustinuisse eo tempore territorium Corbeiense et in primis ab archiepiscopo Coloniensi, documenta nostra authentica testantur. Hisce præmissis non alienum videtur docere, quomodo in ea regione domino cuidam, e gente *Widekinde* orto, hæc bona in manus peruenire potuerint. *Bunico* enim, qui hæc tradidit, iam supra §. 104. ad stemma *Widekindeum* a nobis relatus est. Cum enim hic inter testes reperiatur *Ricdag*, quem l. e. pro eius consanguineo vendidimus, neque *Buniconis*, neque *Ricdagi* nomina in genealogia *Brunoniana* inueniantur, noster *Bunico* ad stirpem *Widekindeam* quoque videtur spectasse. Sed responsio erit facilis, si statuatur, *Widekindum* M. fratrem fuisse *Brunonis* ducis. Cum enim hi ex vno sanguine procreari fuissent, eorum posterum non possidere bona in vna regione non potuerunt.

Das v. Unger feld. Die Lande
in der Gegend von
Hochhausen. Die
Länder sind die
Länder des v. Unger
Landes.

ut si quid postea acquirere posset simul in hac traditione esset testef *Luidolfus comes* (u) *adalgerus* (v) *ricdag* *ofdag* *uueiger* et alii quatuor.

gubernante
Corbeiam
Adalgario.

§. 209.

Tradidit yuo pro filio suo mansum unum cum familia testef hoghold deddi haold alduuard et alii duo.

§. 210.

Tradidit *Luidolfus comes* (x) pro filio suo *tancmaro* (y) mansum unum

(u) *Luidolfus comes* sine dubio est *Luidolfus dux* Saxoniae, aduocatus Corbeiensis, De comite et frater abbatis Warini, nec non sator multorum celebratissimorum ducum atque imperatorum. Cum vero idem demum anno 875 vitam cum morte commutauerit, sequitur, traditiones, quas haecenus exposuimus, ante annum 875 esse promulgatas.

(v) *Adalgerus* an frater abbatis Corbeiensis existit, *Adalgarii* postea archiepiscopus Bremensis? De Adalgero.

(x) Si ex testibus colligere libet tempus, quo haec traditio peracta, *Luidolfus comes* eodem tempore et die, quo *Bunico* in *Ungretun* §. 208. sua tradiderat, tres mansos videtur donasse. Idem enim testes hic sunt, qui §. 208. inueniebantur.

(y) Locum hic habemus insignem de filio *Luidolfi* ducis, *Tancmaro*, alias non cognito. Poterit autem primum ex hoc loco explicari locus notatu dignus in *Actis Idae* ducissae, qui *Tom. I. Script. Rer. Brunsvic. Leibn. p. 174.* ita se habens: *Post hac autem cum ipse locus* (Hirutfeld, qui erat in pago *Dreni* in *Lupiae* fluminis ripa) *ab aliis hereditaria successione possideretur, et, ob presidentium incuriam, uilitatibus obsolescere cepisset, continuo benignus dominus sanctae famulae suae merita IDAE, ad castigationem improborum, terribili patefecit euentu. Nam praecleari COMITIS LVDOLPHI amabilis soboles, dum adhuc in albis ab hac luce raperetur, ad eandem ecclesiam desertur. Et quia sanctae Dei opinio necdum in aperto emicuit, penes eam pusionem sepelierunt, qui die sequente de tumulo extractus, ante ianuam vestibuli inuenitur, in quo erat inclusus. Stupefacti, quibus res erat commissa, corpusculum denuo pristino loco addiderunt. Hic Luidolfi filius, cuius nomen ab Uffingo non exprimitur, probabilissime noster Tancmarus fuit. Et quia e verbis excitatis colligitur, locum Hirutfeld hereditaria successione a Luidolfo esse possessum, inde quoque concludimus, Luidolfum voluisse, ut filius suus penes auiam suam *Idam* Ducis uxorem sepeliretur. Quae explicatio planissima est, et cum his traditionibus, omni exceptione maioribus, aptissime cohaeret. Nihil ergo attendendae sunt *Berensii* atque *C. Abelii* exceptiones, cum nostra sententia testimonio scripti coetanei accuratissime sit superstructa. Supra enim iam demonstraui, Luidolfum fuisse filium *Echerti* ducis atque *Idae* ducissae. Deinde possumus verbis huius traditionis explodere fabulas recentiorum quorundam, qui *Luidolfo* duci filium quendam *Tanquardum* attribuerunt, perhibentes, eum arcem *Brunsvici Tanquarderode* fundasse, quae postea ab eius fratre *Brunone* duce dicta fuerit *Brunsvik*. In sententia hac versatur Auctor Anonymus *Tom. I. S. R. B. Leibn. p. 251.* qui refert, *Ludolphum genuisse Ottonem, Brunonem et Tanquardam, Brunonem vero ducem ANNO 890 urbem Brunsvik fundasse, quae ante Tanquarderode vocata sit. Quemadmodum vero Bruno post mortem suam, quae ei anno 880 accidit, uti supra §. 104 demonstraui, nihil fundare potuit; ita eandem tamen opinionem recoxerunt Auctor Chronici Veteris Ducum Brunsvicensium Tom. II. Leibn. p. 14. Io. Stadwegius in Chronico Tom. III. Leibn. p. 265. Botho in Chronico picturato l. c. p. 300. atque alii recentiores, quos honoris causa non nominamus. Tanquardus iste, quem filium *Luidolfi ducis* et conditorem arcis *Tanquarderode* fuisse asserunt, nunquam in rerum natura fuit. Ex nostro enim *Tancmaro*, adhuc in albis ab hac luce raptus, quendam *Tanquardum* fabricarunt, et quia, cum in**